

Daniel Codrescu, iconograful Catedralei Naționale: Văd viața ca pe o succesiune de lucruri miraculoase

Am avut bucuria să purtăm un dialog cu pictorul Daniel Codrescu, care, la aproape 40 de ani, este coordonatorul unor lucrări impresionante la Catedrala Națională. În pofida importanței activităților desfășurate, Daniel rămâne smerit în atitudine. El vede viața ca pe o „succesiune de lucruri miraculoase” și îi cere lui Dumnezeu să nu-i trimită duhul mândriei ca să „nu i se urce la cap”.

Întrebările noastre au fost adresate mai mult omului și nu iconografului Daniel Codrescu, însă o detașare este aproape imposibilă, deoarece se află aproape într-o simbioză perfectă.

Basilica.ro: Sunteți un artist tânăr cu un portofoliu impresionant. În mod cert, proiectul Catedralei Mântuirii Neamului (CMN) reprezintă, până în prezent, încununarea operelor dvs. Vă rugăm să ne spuneți dacă atunci când ați pornit pe acest drum v-ați gândit vreodată că veți contribui semnificativ

la proiectul Catedralei Neamului Românesc.

D.C.: Eu văd viața ca pe o succesiune de lucruri miraculoase. Miracole sunt peste tot, trebuie doar să avem disponibilitatea de a le vedea și accepta. Sunt de părere că trebuie să te dedici total acolo unde este nevoie de tine, iar Dumnezeu nu rămâne niciodată dator, cel puțin cu mine nu a rămas până acum.

Faptul că sunt un artist tânăr este irelevant pentru că eu mi-am terminat ucenicia exact la timp și m-am simțit ca o calfă gata să se angajeze în slujba lui Dumnezeu atunci când am fost chemat.

Arta este o mare taină și nu ține cont de vârstă atunci când vorbim de inspirație. Duhul suflă unde vrea El și vreau să vă aduc aminte că Van Gogh a murit la 37 de ani, Rafael la 39, Michelangelo a pictat tavanul Capelei Sixtine la 33 de ani și exemplele pot continua la infinit. Eu am 40 de ani neîmpliniți.

Basilica.ro Cum se desfășoară o zi din viața artistului Daniel Codrescu pe șantierul Catedralei?

D.C.: O zi de lucru este o continuă gestionare a situației și începe pe la ora șapte dimineața când îmi fac planul zilei și îmi pun gândurile în ordine. După asta, în general îmi pregătesc materialul documentar de care am nevoie. Apoi depinde ce am de făcut, uneori merg pe șantier să văd care este stadiul montajului, alteori îmi continui lucrul la proiectele pe care le elaborez în atelierul din mansarda casei în care locuim sau în atelierul unde se montează efectiv teserele de mozaic de la demisolul casei noastre. Activitatea aceasta este dinamică și ține de momentul zilei, dar și de necesități.

Basilica.ro: Puteți să ne împărtășiți câteva trăiri care v-au marcat în activitatea desfășurată la CMN?

D.C.: Despre momentele de la CMN aș putea să scriu o carte și suntem doar la început. Îmi amintesc cu bucurie când am intrat prima oară și am văzut acel perete imens din beton pe care a trebuit să-l transformăm în catapeteasma Catedralei, în doar 10 luni de zile.

Eu am fost încredințat că se poate și m-am bazat pe moștenirea noastră imensă a Ortodoxiei ce a fost șlefuită prin lucrarea Sfântului Duh timp de 2000 de ani și pe cuvintele Mântuitorului care a spus: Cereți, și vi se va da; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide. (...) Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce i

le cer!

Și ca să știți, am terminat montajul catapetesmei cu câteva ore înainte să intre Preafericitul Părinte Patriarh Daniel pentru prima oară în Catedrala Națională pentru slujba de pomenirea a Eroilor Neamului din seara ce preceda sfințirea Catedralei.

Momente de mare trăire interioară au fost în general bucuriile finalizării unei anumite etape, care ne dă și puterea de a continua cu și mai mare entuziasm. Un astfel de moment a fost dezvelirea absidei altarului și apariția în toată slava a icoanei Maicii Domnului, Cea mai presus decât Cerurile.

Basilica.ro: Vă rugăm să ne spuneți câteva caracteristici care fac pictura/mozaicul Catedralei Naționale unic/unică în lume?

D.C.: Vorbim despre o catapeteasmă complexă cu cinci registre în integralitate realizată din mozaic, unică în lume. Vorbim despre Maica Domnului Platytera, probabil cea mai mare din lumea ortodoxă, de aproximativ 15 metri înălțime având doar silueta și Arhanghelii Mihail și Gavriil cu o dimensiune de 13 metri înălțime. Acestea sunt doar cifre, dar cred că cea mai importantă rămâne senzația pe care o ai în fața acestor icoane care nu poate fi descrisă în cuvinte și nici nu poate fi surprinsă în fotografie.

Basilica.ro: Care a fost cel mai important obiectiv profesional pe care vi l-ați stabilit la început de carieră? L-ați atins?

D.C.: Cel mai important obiectiv al meu este „să nu mi se urce la cap” și mă rog la Dumnezeu să nu îmi dea duhul mândriei, căci știu ca e pricina tuturor patimilor.

Obiectivul meu este Cerul și nu cred că există limită în cunoașterea lui Dumnezeu, deci nu vreau să îmi impun obiective previzibile pentru că puterea noastră de anticipare este mult inferioară surprizelor inimaginabile pe care ni le poate da Dumnezeu. Îmi place să fiu uimit și mă las ca o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

Basilica.ro: Ce virtuți/calități trebuie să aibă un pictor bisericesc? Este suficient talentul?

D.C.: Trebuie să fie conștient că trebuie să se lase în mâna lui Dumnezeu și să facă totul pentru a se micșora pentru ca să crească Hristos în el așa cum a făcut Ioan Botezătorul. Eu mă micșoresc ca El să crească. Toată lumea are talent pentru că suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În concluzie, trebuie să facem în așa fel încât să cultivăm acest lucru cu toată puterea și să facem totul din

inimă ca pe o necesitate interioară. Icoana trebuie zugrăvită mai întâi în inimă și apoi va veni natural și pe perete, așa aceasta își va atinge scopul și va ajunge la inima privitorului. Icoana nu trebuie să uimească, nu trebuie să te apese, nu trebuie să te măgulească nici să te compătimizească. Icoana trebuie să fie adevărul absolut.

Basilica.ro: Care au fost principalele lecții sau repere care v-au format ca pictor mozaicar?

D.C.: Lecțiile sunt ca nectarul florilor, datoria este să fim harnici și să le culegem așa cum fac albinele. Cea mai importantă este starea de prezență. Trebuie să fim prezenți, nici o clipă nu trebuie lăsată garda jos. Nu trebuie să ne refugiem nici în trecut, nici în viitor, prezentul trebuie asumat și trăit intens și până la capăt fără scuze și lamentări.

Basilica.ro: Care au fost principalele dificultăți întâmpinate la proiectul Catedralei și cum le-ați depășit?

D.C.: Munca în echipă. E cea mai grea provocare și implică multă răbdare și înțelegere. Implică și un efort mare, dar și satisfacții pe măsură. Aceste dificultăți încă nu le-am depășit și nici nu cred că le voi depăși vreodată.

Foto credit: Ziarul Lumina

basilica.ro